

REACTIES? AK@ACTUAMEDICA.BE

Naar een gecontroleerde suïcidemaatschappij door euthanasie bij psychisch lijden?

Sinds 2002 zegt de euthanasiewet dat mensen in België kunnen geëuthanaseerd worden wanneer ze lijden aan ondraaglijke en onbehandelbare aandoeningen. Vandaag wordt euthanasie meer en meer toegepast op mensen die lijden aan psychische ziekten zoals chronische depressie, schizofrenie, chronische anorexia nervosa en borderline-persoonlijkheidsstoornissen.

De euthanasiewet in België eist dat de aanwezigheid van 'vrije wil' bij de patiënt moet vaststaan vooraleer artsen de dodelijke injecties mogen toedienen.

Mijn moeder leed aan een chronische depressie. Twee jaar geleden verbrak ze alle contact met mij. In april 2012 werd ze geëuthanaseerd in het universitair ziekenhuis van de VUB. Ik ben op generlei wijze betrokken geweest in de beslissingsprocedure en de arts die mijn moeder een spuitje gaf, heeft me zelfs nooit gecontacteerd. Sindsdien is mijn leven drastisch veranderd. De ombudsman van het universitair ziekenhuis zei me dat alles gebeurde volgens mijn moeders 'vrije wil'. Na de dood van mijn moeder, ging ik praten met de arts die haar de dodelijke injectie heeft gegeven. Hij zei me dat hij

"absoluut zeker" was dat mijn moeder niet meer wou leven.

De ongewone dood van mijn moeder heeft bij mij veel vragen opgeroepen. Hoe is het mogelijk dat mensen in België geëuthanaseerd kunnen worden zonder dat de familie of nauwste vrienden worden gecontacteerd? Waarom geeft de Belgische staat aan artsen het exclusieve recht om te beslissen over leven en dood? Vanaf wanneer is er sprake van 'ondraaglijk existentieel lijden'? Mogen we daarbij zomaar vertrouwen op het oordeel van mentaal zieke mensen? Beschikt een mentaal zieke persoon überhaupt wel over een 'vrije wil'? Waarom hebben de artsen niet geprobeerd om een reünie tussen de moeder en de kinderen te bewerkstelligen? Hoe kan een arts 'absoluut' zeker zijn dat zijn/haar patiënt niet meer wil leven. Waarom kunnen we het als maatschappij niet aan om mensen te zien lijden?

Sommige artsen aan de VUB geloven dat euthanasie zou moeten worden toegestaan aan iedereen die zijn/haar leven wenst te beëindigen omwille van ondraaglijk en zinloos lijden. Alle kritische bedenkingen en eventuele beperkingen worden door deze artsen gezien als

een schending van de vrije lotsbeschikking, en zijn derhalve immoreel en onrechtvaardig. Vandaag praten deze artsen zelfs openlijk over euthanasie bij mensen die lijden aan autisme en jongeren die suïcidaal zijn. Wat me nog het meest verontrust, is dat deze artsen de Belgische media geheel lijken te controleren.

Ik vraag me af of dit de maatschappij is waar we naartoe willen evolueren. Gaan we in de nabije toekomst zelfdoding een handje toesteken door mensen te helpen uit het leven te stappen vooraleer ze het op eigen houtje doen? Zouden we niet beter meer investeren in psychische gezondheid en palliatieve zorg?

Ik vrees dat het begrip 'vrije wil' een dogma geworden is waarachter men zich gemakke-

lijk kan verschuilen. We evolueren snel naar een maatschappij van volstreekte eenzaamheid en egoïsme waar we geen zorg meer moeten dragen voor elkaar. En wanneer we het moeilijk hebben en lijden, kunnen we aan onze artsen vragen om ons te doden. Door dit te doen, creëren we echter nieuwe en onoplosbare problemen. Het is om die reden dat ik ervan overtuigd ben dat we opnieuw moeten nadenken waar we in geloven: in het leven of in de dood?

**Dr. Tom Mortier, met medewerking van
Dr. Steven Bieseman,
en Prof. Dr. Em. Herman De Dijn**

15° voedings- & gezondheidscongres

**Interdisciplinair forum
Recente ontwikkelingen in**